

30 Ιουνίου 2025

Μοναχός Αβράμιος Νεοσκητιώτης (1897 - 30 Ιουνίου 1989)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ο κατά κόσμον Ευθύμιος Νικόπουλος ή Νίκου γεννήθηκε στο χωριό Αποστολία Φωκίδος το 1897 από γονείς διακρινόμενους για την ευσέβειά τους. Από μικρός αναγκάστηκε να εργάζεται για να συντηρεί τη χήρα μητέρα του και την αδελφή του. Δωδεκάχρονος πήγε στην Αθήνα, για να εργασθεί σε γαλακτοπωλείο. Τα λίγα έσοδά του έστελνε στο χωριό για τους αναγκεμένους δικούς του. Τον λίγο του ελεύθερο χρόνο ξόδευε στην ανάγνωση του Ευαγγελίου και σε προσκυνηματικές επισκέψεις των μονών της Αττικής. Δεν θέλησε να εμπλακεί σε κοσμικές περιπέτειες και γήινα δεσμά, γιατί ο νους του ήταν στραμμένος άλλου. Η μελέτη και η προσευχή ήταν οι μόνιμοι σύντροφοί του. Ακόμη και ως στρατιώτης κρυβόταν στα δάση και τους αγρούς μελετώντας με λαχτάρα το θείο και ιερό Ευαγγέλιο. Έκανε στον πόλεμο της Μ. Ασίας επί επταετία.

Το 1923 «αγαλλομένω ποδί» αναχώρησε για τα «όρη τα υψηλά ταις ελάφοις» στρέφοντας «τους οφθαλμούς του εις τα όρη όθεν ήξει η βοήθειά» του. Μετέβη στην ωραιότατη αθωνική Νέα Σκήτη, στην Καλύβη του Αγίου Ανδρέου, γνωστή ως των Αβραμαίων. Το 1925, μετά κανονική δοκιμή, εκάρη μοναχός από τον Γέροντα Σεραφείμ. Από το 1951 ανέλαβε τη Γερόντια της Καλύβης. Η φιλοθεία του ήταν συνδεδεμένη με την αγιοφιλία του και την ένθερμη θεοτοκοφιλία του. Η τελευταία ήταν αξιοζήλευτη και αξιέπαινη. Καθημερινά έψαλλε την Παράκληση της Παναγίας και διάβαζε τους Χαιρετισμούς της, με καρδιακό πόθο, ευλάβεια και κατάνυξη. Το πανάγιο όνομα της Παναχράντου ήταν συνεχώς στο στόμα του.

Φιλακόλουθος στο έπακρον. Συχνά και μετά τις μακρές ακολουθίες παρέμενε επί πολύ στο ναό τραβώντας κομποσχοίνι. Και δίχως κομποσχοίνι πολλές φορές επί πολλές ώρες κινούσε τον αντίχειρα και τον δείκτη του χεριού του λέγοντας τη μονολόγιστη του Κυρίου ευχή και χύνοντας καρδιοστάλακτα δάκρυα. Έκανε κομποσχοίνι μετά της συνοδείας κάθε βράδυ για όλους τους ελεούντες και βοηθούντες αυτούς. Στο εργαστήρι της αγιογραφίας, για να μη γίνονται άλλες συζητήσεις, διάβαζε τον βίο του αγίου της ημέρας. Το ίδιο έκανε και με τους φιλοξενούμενους επισκέπτες. Για να μην απλώνονται σε μάταιες συζητήσεις, τους διάβαζε τα ψυχωφελή συναξάρια. Όταν κάποτε τον ρώτησαν αν βαριέται να διαβάζει συνέχεια τους βίους των αγίων, απάντησε πως «όλους τους αγίους πρέπει να τους τιμάμε, ιδιαίτερα όμως τους μάρτυρες, να τους μιμούμαστε, κι αν δεν μπορούμε να τους μιμηθούμε τουλάχιστον ας αποφεύγουμε την αργολογία. Με τη μελέτη του βίου τους χαίρονται και πρεσβεύουν για μας και μας βοηθούν να δούμε τα πάθη μας και να τα διορθώσουμε, όπως τα κατάφεραν εκείνοι».

Αν κάποιος των υποτακτικών του παρεκτρέπετο, του έλεγε: «Μην οργίζεσαι και μη

φωνάζεις, δεν κερδίζεις τίποτε έτσι.

Καλύτερα να έλεγες την ευχή και θα ηρεμούσες. Καλό θα σου κάνει να πεις τα “ευλόγησον”». Ήταν απλός και μυστικός αγωνιστής. Μισούσε φοβερά την κατάκριση. Ήταν καταδεκτικός, διακριτικός, πολύ φιλόξενος, συνήθως χαμογελαστός, αδιάκριτα ελεήμων. Έτσι τον γνωρίσαμε κι εμείς γηραλέο, έμπειρο, καλωσυνάτο, να λέγει λίγα αλλά χρήσιμα και απαραίτητα, με μία υπέροχη πραότητα. Μετελάμβανε των αχράντων Μυστηρίων πάντοτε με άφθονα δάκρυα.

Στις 30.6.1989, εορτή της Συνάξεως των Αγίων Αποστόλων, μετά τη θεία Λειτουργία, κατά την οποία μετέλαβε των αχράντων Μυστηρίων, έστρωσε τράπεζα για όλους, είχε προγνωρίσει το τέλος του, κάθισε στην τράπεζα, δεν μπόρεσε να φάει, ήταν όμως όλος όλο χαρά κι ευχαρίστηση. Κατόπιν κατεκλίθη στην κλίνη του και ανεπαύθη εν Κυρίω. Όντως επληρώθη το ψαλμικό λόγιο στον αξιομακάριστο Γέροντα: «τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του όσιου αυτού».

Πηγές-Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Αγίου Παύλου. Π.Μ.Γ.. Αβράμιος Μοναχός ο Νεοσκητιώτης, Ο Όσιος Γρηγόριος 14/1989, σσ. 82-90. Βενεδίκτου Αγιορείτου ιερομ.. Προσκυνητάριον Ιεράς Νέας Σκήτης, Άγιον Όρος 2010, σσ. 158-159.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Γ΄ – 1956-1983, σελ. 1239-1242, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.